

**PRIJS VAN
DE VRIENDEN
V/H S.M.A.K.**

**COMING
PEOPLE**

2018

**PRIJS VAN DE VRIENDEN
V/H S.M.A.K.
COMING PEOPLE 2018**

**HENRY ANDERSEN
ELIAS CAFMEYER
ANAÏS CHABEUR
MAUD GOURDON
JONATHAN PAEPENS
LIEN VAN RANST
LIESELOTTE VLOEBERGHS
JUSTYNA WIERZCHOWIECKA
GUY WOUETÉ**

De Prijs van de Vrienden v/h S.M.A.K. | Coming People, een samenwerking tussen S.M.A.K. en de Vrienden v/h S.M.A.K., is een tweejaarlijkse wedstrijd voor jonge kunstenaars die net afstudeerden aan een Belgische hogeschool voor beeldende kunsten. Met dit initiatief willen beide partners kansen bieden aan opkomend talent dat niet altijd even vlot de weg vindt naar de professionele kunstwereld.

Coming People startte in 2001 als een jaarlijkse museumtentoonstelling met werk van Gentse laatstejaarsstudenten en groeide in 2014 uit tot een Belgische, tweejaarlijkse wedstrijd met een internationale jury en een prijs uitgereikt door de Vrienden v/h S.M.A.K. ter waarde van 5000 euro.

Dit jaar bestond de jury uit Sonia Dermience (directrice Komplot, Brussel), Antony Hudek (directeur curatorial studies, KASK, Gent), Frank-Thorsten Moll (directeur IKOB, Eupen), Niels Van Tomme (directeur De Appel Arts Centre, Amsterdam), Martin Germann (senior curator S.M.A.K., Gent) en Ann Hoste (curator S.M.A.K., Gent).

De winnaar van de prijs werd bekend gemaakt tijdens de opening van de tentoonstelling. Bij de sluiting zal een publieksprijs worden toegekend aan de finalist met de meeste voorkeurstemmen van het publiek.

De praktijk van Henry Andersen draait voornamelijk rond tekst en taal en krijgt vorm in performances, installaties, geluidswerken en drukwerk. Doorgaans vertrekt hij van fragmenten gevonden tekst die hij vervolgens verwerkt, samenbrengt, verandert en ontrafelt tijdens verschillende fases van lezen en herschrijven, woordspelen, fout vertalen etc.

In deze werken wordt *Wansbrough* gebruikt – een digitaal lettertype naar ontwerp van de kunstenaar gebaseerd op scans van het handschrift van zijn vader dat hij aantrof in de kantlijnen van een oud boek – persoonlijke schrijfsels die werden gekopieerd en omgezet in een functioneel lettertype. Als schooljongen had Andersens vader geleerd om rechts te schrijven nadat hij zijn linkerarm brak. Als digitaal lettertype splitst *Wansbrough* het schrijven min of meer gelijkmatig op tussen beide handen. Hier wordt het lettertype ingezet in ‘co-gedichten’, teksten die ontstaan uit ‘samenwerking’ tussen de kunstenaar en het lettertype.

Uit twee PA-luidsprekers weerklinken taalfragmenten die de kunstenaar verzamelde, afgewisseld met momenten van stille onverschilligheid. Een goedkope discolamp (die de kunstenaar leende van zijn room-mate) suggereert daarbij een architectuur gebaseerd op circulaire beweging en in contrast met de Engelse gebiedende wijs die van links naar rechts en van boven naar onder is gericht. In de andere zalen van dit museum maakten de typografische gedichten van Teresa Burga intussen plaats voor Nina Canells doorsnedes van glasvezelkabels. Lente gaat over in zomer.

Henry Andersen (°1992, Sydney, AU) leeft in Brussel. Voor hij een Master in de Schone Kunsten behaalde in KASK in 2018, studeerde hij Compositie van Experimentele Muziek in Perth en Berlijn. Andersen presenteerde werk in onder meer kunstenfestivaldesarts (BE), La Loge (BE), Louise Dany (NO), Beursschouwburg (BE), Zentrum für Kunst und Medientechnologie (DE), CalArts (USA), Komplot (BE), Damien and the Love Guru (BE), SAW Media Centre (CAN) en Marres (NL). Sinds 2016 vormt hij samen met Bryana Fritz de semi-fictionele leesgroep *Slow Reading Club*. Zijn debuut-lp werd gelanceerd in 2017 bij KRAAK.

1. The body of the

On 2 March 1757 Damien the regicide was condemned 'to make the *amende honorable* before the main door of the Church of Paris, where he was to be 'taken and conveyed in a cart, wearing nothing but a shirt, holding a torch of burning wax weighing two pounds'; then, 'in the said cart, to the Place de Grève, where, on a scaffold that will be erected there, the flesh will be torn from his breasts, arms, thighs and calves with red-hot pincers, his right hand, holding the knife with which he committed the said parricide, burnt with sulphur, and, on those places where the flesh will be torn away, poured molten lead, boiling oil, burning resin, wax and sulphur melted together and then his body drawn and quartered by four horses and his limbs and body consumed by fire, reduced to ashes and his ashes thrown to the winds' (*Papiers originaux* . . . 172-0.

Finally, he was quartered', recounts the *Gazette d'Amsterdam* of 1 April 1757. 'This last operation was very long, because the horses used were not accustomed to drawing; consequently, instead of four, six were needed; and when that did not suffice, they were forced, in order to cut off the wretch's thighs, to sever the sinews and hack at the joints. . .

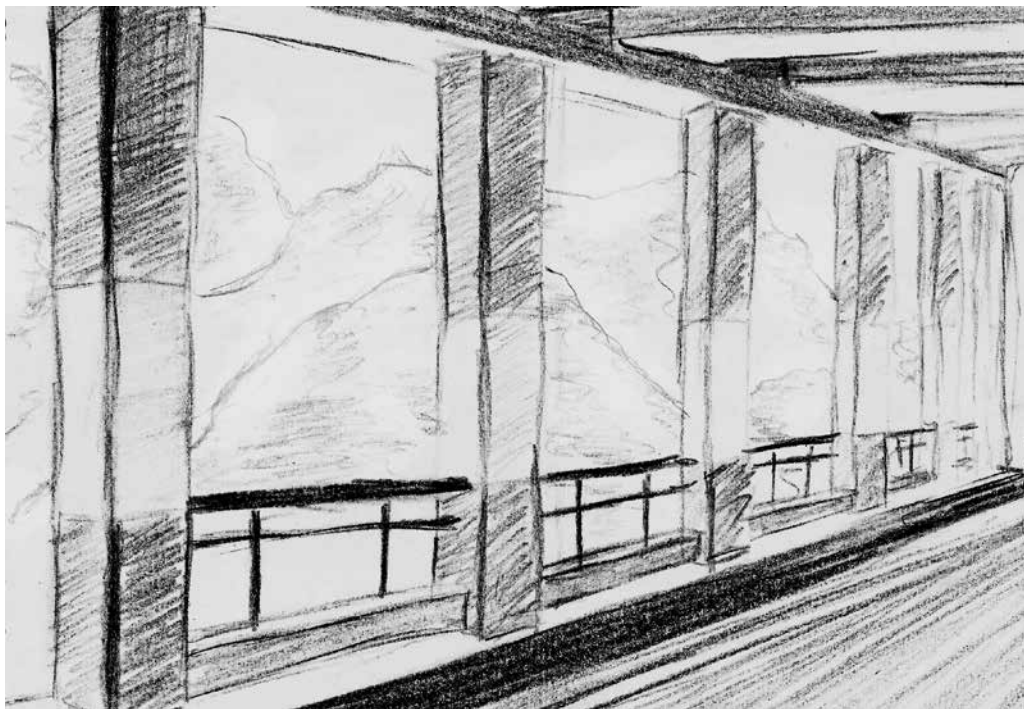
'It is said that, though he was always a great sweater, no blisphemy escaped his lips; but the excessive pain made him utter horrible cries, and he often repeated: "My God, have pity on me! Jesus, help me!" The spectators were all edified by the sobriety of the parish priest of St Paul's, who despite his great age did not spare himself in offering consolation to the patient.'

Baton, an officer of the watch, left us his account: 'The sulphur was lit, but the flame was so poor that only the top skin of the hand was burnt, and that only slightly. Then the executioner, his sleeves rolled up, took the steel pincers, which had been expertly made

De publieke ruimte is een van de belangrijkste inspiratiebronnen voor het werk van Elias Cafmeyer. De kunstenaar interesseert zich niet alleen voor stedelijke planning en ordening, maar ook voor de sociale rol die openbare ruimte binnen onze maatschappij vervult. In video-werk en sculpturen onderzoekt hij sporen van stedelijke ontwikkeling en verschillende vormen van signalisatie. Door elementen uit het straatbeeld, zoals verkeerslichten, straatlantaarns en kegels, te isoleren of in marmer of beton na te maken, ontdoet hij ze van hun oorspronkelijke functie. De kunstenaar confronteert ons subtiel met de wijze waarop we signalen (in het verkeer en andere contexten) louter functioneel interpreteren zonder stil te staan bij hun visuele impact op de omgeving.

Ook site-specifieke installaties, die voornamelijk in de publieke ruimte worden opgezet, zijn een belangrijk onderdeel van Cafmeyers praktijk. Hierin verplaatst hij realistische momentopnames van stedelijke situaties naar andere contexten. Zo is *Alpine Giftshop* (2018), specifiek gecreëerd voor deze tentoonstelling, geïnspireerd op overdekte auto-wegen die langs één zijde zicht bieden op berglandschappen. De installatie oogt monumentaal maar lijkt tegelijk op te gaan in de architectuur van het museum. Ze komt zowel herkenbaar als bevreedend over, een grens die Cafmeyer vaak aftast.

Elias Cafmeyer (°1990, Roeselare, BE) behaalde in 2017 een Master in de Vrije Kunsten aan Sint-Lucas in Antwerpen. In hetzelfde jaar won hij de vierde editie van *STRT Schot*, een jaarlijkse prijs voor pas afgestudeerde kunstenaars. Recent zette hij een solotentoonstelling op in *Next Door* by Keteleer Gallery in Antwerpen (2017) en nam hij deel aan groepstentoonstellingen in o.a. De Studio in Antwerpen, D ART in Mechelen en het NICC in Antwerpen.

SS45bis Cremona - Trento, km 98, 2018, potlood op papier

De praktijk van Anaïs Chabeur bestaat uit videowerk, fotografie, tekst en objecten. Met haar werk verkent ze herinnering en onze relatie met de dood en rituelen die ons bestaan ritme geven. Chabeur bevraagt de externe bronnen van ons geheugen en onze innerlijke, subjectieve mechanismen van waaruit we persoonlijke ficties construeren. Voor de kunstenaar is ons geheugen 'een samentrekking van tijd en ruimte waarin we kunnen reizen'. In creaties die een sterk zintuiglijke ervaring bieden, vat ze sleutelmomenten waarop we tijd kunnen zien en voelen.

In het werk *The Mountain, The Tree, Yourself* (2018) nodigt de kunstenaar ons uit om te gaan zitten met een stenen ei in onze hand. Wanneer we het ei uit het houten doosje nemen, spreekt een stem ons aan die onze verbeelding prikkelt. In het doosje ernaast bevindt zich *Disarming Reality* (2017), een zandloper met een uitgelengde hals die de overgang tussen de twee delen van het voorwerp benadrukt. De zandloper is gevuld met as en krijgt daardoor een meditatief of ritueel karakter.

De video *Rain of Ashes* (2017) wordt in loop afgespeeld, heeft geen plot en kent geen voortgang, begin noch einde. We zien haast stilstaande beelden van een landschap en een tuin rondom een huis die bij ochtend- en avondschemering werden gedraaid. Af en toe worden ze onderbroken door korte fragmenten waarin de meubels in een slaapkamer langzaam onder een asregen bedekt raken. Ze geven ons het gevoel dat de tijd stilstaat, maar de omgevingsgeluiden en de tekst leiden ons terug naar het nu.

Anaïs Chabeur (°1992, Parijs, FR) behaalde in 2016 de graad van Master of Urban Space in La Cambre in Brussel. Momenteel neemt ze deel aan het tweejarige residentieprogramma van HISK (Hoger Instituut voor Schone Kunsten) in Gent. Dit jaar hield ze een solopresentatie tijdens de 7de editie van *Poppositions* in Brussel en stelde ze haar werk tentoon in onder meer Kunsthal Extra City in Antwerpen.

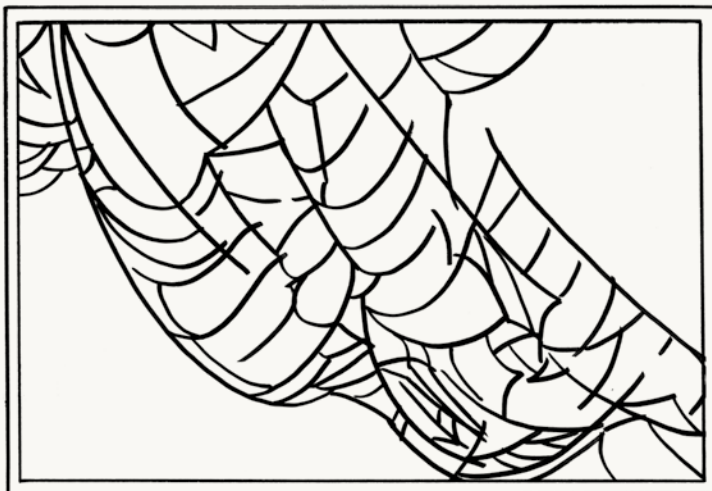

The Mountain, the Tree, Yourself, 2018, ei in Chassagne-steen, doos in notenhout, adafruit soundboard, luidspreker, batterijen, knop, stemopname

Voor Maud Gourdon is taal zowel een betekenisdrager als een grafisch gegeven. Ze ziet taal als een substantie, een heterogeen element, ritmisch en muzikaal – soms ruw, soms vloeiend – dat ze in al haar onregelmatigheden inzet om nieuwe betekenissen te creëren. Via een speelse benadering demonstreert ze de poëtische, visuele, numerieke en ook fysieke mogelijkheden ervan. Gourdots praktijk bevat naast taal ook andere media met een tekstueel en beeldend potentieel, zoals sculptuur, performance en geluid.

Peinée l'eau peut (2017) is een visueel lied geïnspireerd op het mythische personage Penelope. Via een spel met taal en beeld herschrijft de kunstenaar de originele mythe. Penelope wordt een roofzuchtige figuur die de tijd in haar netten vangt. *Seven Songs* (2018) is een verzameling van zeven liederen geïnspireerd op popmuziek, weerberichten en getijdenboeken. Een week lang werd elke dag een lied geschreven over de dag ervoor en gecombineerd met een weerbericht. De verteller uit de liederen bevindt zich in een tweespalt tussen twee tijden, twee plaatsen en twee talen. In de tentoonstellingsruimte functioneren de liederen en de weersvoorspellingen als geografische ijkpunten, als de lengte- en breedtegraden van een onvoltooid territorium dat wij kunnen vervullen.

Maud Gourdon (°1991, Beauvais, FR) behaalde in 2017 een Master in de Schone Kunsten aan het KASK in Gent. In 2014 studeerde ze af in Communicatie met een specialisatie in Illustratie bij HEAR in Straatsburg. Dit jaar stelde ze tentoon in CRAC in Montbéliard. In de afgelopen jaren nam ze deel aan tentoonstellingen bij o.a. Visite in Parijs, Damien and the Love Guru in Brussel en KIOSK in Gent.

PEINÉE L'EAU PEU
AH FILS!
LES SONAS MOUS RE-CONTRE LE TEMPS.

Jonathan Paepens portretteert zichzelf ontelbare keren op papier, foto of film maar toont ons nooit wie hij zelf is. Hij voert een geraffineerde maskerade op van pseudo-popsterren, diva's, koningen en ik-personages die hij vormgeeft aan de hand van onder meer make-up, klei, kostuums en sluiers. Schitterend maar stil presenteren de personages zich voor ons. Maar enkel een oppervlakkige blik werpen op hun exuberante esthetiek lijkt onmogelijk. De figuren kijken ons rechtstreeks aan, weerleggen onze blik en dwingen ons tot diepte. Wie ze voorstellen of wat hun verband is met de kunstenaar, is hier niet aan de orde. Ze kruipen onder onze huid en dringen de volgende veel ingrijpender vraag aan ons op: wie denken we zelf te zijn?

In het videowerk *Face* (2017) ontwikkelt Jonathan Paepens twee nieuwe identiteiten voor zichzelf uit twee tegenstrijdige handelingen: toevoegen en weghalen. Terwijl hij in de ene video zijn lange haar en snor wegscheert om komaf te maken met zijn herkenbare, artistieke imago, bedekt hij in de tweede film zijn hoofd met grote lappen klei. Monsterlijk, zonder ogen of mond, lijkt hij op een anonieme golem die tot leven wil worden gewekt. *All the masks I got as a gift until the 15th of May 2018* (2018) bestaat uit zeven fotoportretten waarin Jonathan Paepens poseert met maskers die hij spontaan cadeau kreeg van vrienden. Op een licht ironische manier toont hij hoe hij door geliefden wordt klemgezet in de eenzijdige identiteit van de kunstenaar die zich verbergt achter vele maskers. 366 is de titel van een reeks van 366 zelfportretten op papier. Met verf, potlood en alle materialen die hij op dat moment ter beschikking had, zoals wijn, koffie, make-up en eten, tekende de kunstenaar dagelijks een zelfportret waarbij hij zich de vraag stelde in welke mate dit 'zelfgemaakte' beeld zijn ware zelf – van die dag? van altijd? – onthult.

Jonathan Paepens (°1989, Zottegem, BE) studeerde beeldende kunst aan KASK School of Arts en het HISK Higher Institute for Fine Arts in Gent. In de afgelopen zes jaar nam hij geregeld deel aan groepstentoonstellingen in galleries, musea en andere tentoonstellingsruimtes in België, Nederland en Brazilië en realiseerde hij het soloproject *The Social Camouflage: Part I* voor CC Strombeek (2014).

Face, 2017, video

Lien Van Ranst experimenteert met de moeilijk te vatten ruimte tussen object en subject. Ze ziet de wereld als een complex, wijdverbreid productie- en ontvangststelsel van onvolkomen maar werkbare 'waarheden' die het ons onmogelijk maken te vatten wat waar, gekend of vertrouwd is. Vanuit deze visie kan kunst geen aanspraak maken op 'dé waarheid'. Hoewel kunstwerken onlosmakelijk verbonden zijn met de realiteit, zullen ze in wezen altijd ambigu blijven.

Dit onvermogen om betekenis te creëren, vertaalt Lien Van Ranst in beeldend werk en performances die, vreemd genoeg, een beroep doen op taal. Ze hanteert taal hierbij niet als een vorm van communicatie maar als een puur vormelijke, visuele of auditieve constructie die uitsluitend naar zichzelf verwijst. Door gebruik te maken van herkenbare letters, tekens, tekst en gesproken woord creëert ze spanning in haar werk. Ze wekt een vermoeden van leesbaarheid op maar laat ons uiteindelijk nooit onze observatie omzetten in betekenis.

In de installaties *Taec Maambo* (2017), *Feflka* (2017) en *This Truth I Tell You, You See it In Me* (2017) combineert Lien Van Ranst eenvoudige dragers, vorm, kleur, tekens en ruimte. Ze geeft deze elementen een conventionele structuur en een esthetisch karakter, waardoor ze lijken op grote minimale schilderijen of sculpturen. Omdat haar werken – op hun absurde titels na – geen aanwijzingen bevatten om ze te ontcijferen, kunnen we ze enkel ervaren als voorwerpen van een onbestemd verlangen. In de performance *Triptych of the Truth, Knowledge and the Known* verkent Van Ranst de verstrengeling tussen waarheid, kennis en het bekende.

Lien Van Ranst (°1988, Bornem, BE) studeerde Vrije Kunsten aan LUCA School of Arts in Brussel. Ze maakte solotentoonstellingen voor het Congrescentrum in Duffel (2015) en CC Ter Dilft in Bornem (2017). Daarnaast hield ze een audioworkshop in het Psychiatrisch Centrum Sint-Norbertus in Duffel (2018) en nam ze deel aan verschillende groepstentoonstellingen in o.a. Sint-Lukasgalerie in Brussel, Gemeenschapscentrum De Markten in Brussel en Netwerk in Aalst.

Viral Separatism, 2016, textiel op frame

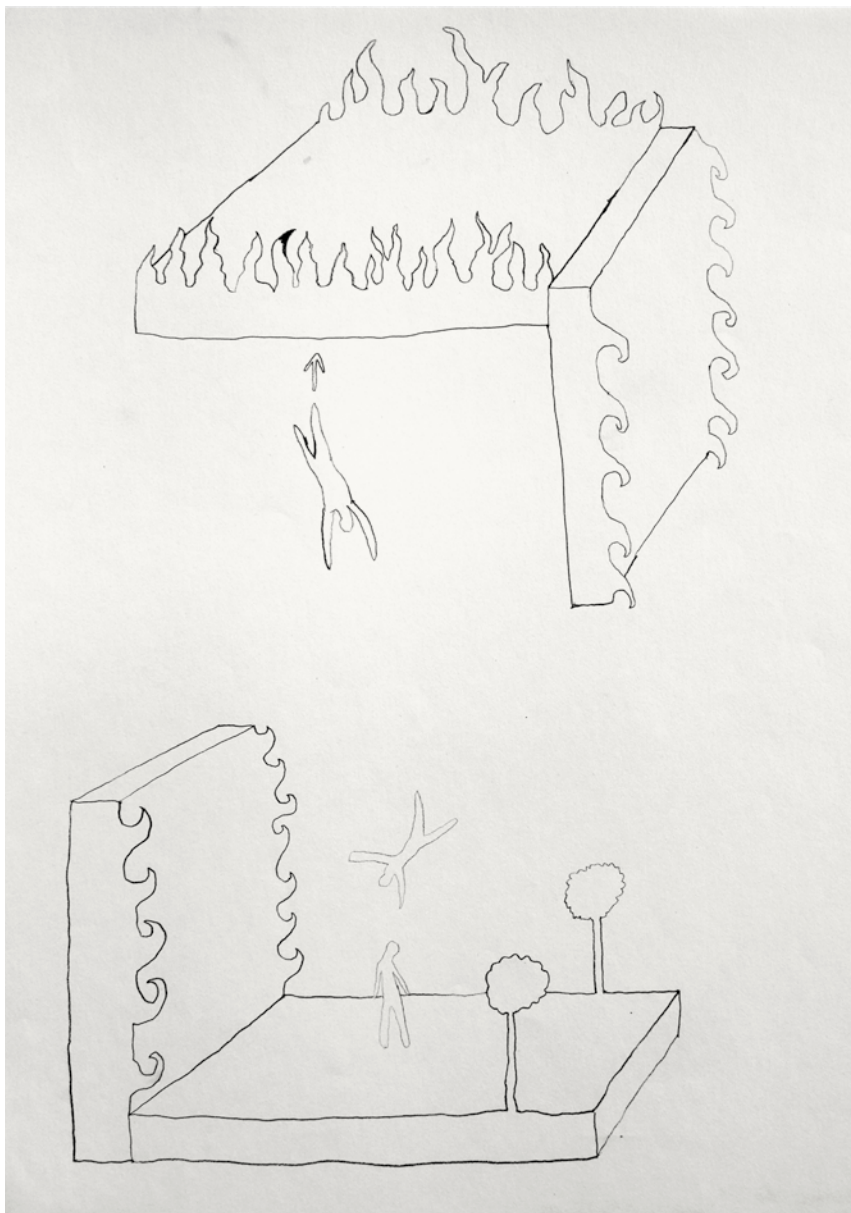
LIESELOTTE VLOEBERGH'S 18

Lieselotte Vloeberghs' artistieke praktijk ontstaat uit een wisselwerking tussen tekst en beeld. Ze tekent denkbeelden uit boeken die haar fascineren. Elke tekening vertegenwoordigt een idee. Hoe meer we Vloeberghs' tekeningen proberen te lezen, hoe verder we verdwalen in haar beeldende logica en hoe sterker we verloren raken in de complexe waarheid van haar imaginaire wereld. De tekeningen geven hun geheimen niet prijs, zoals ook de wereld ons keer op keer zoekend achterlaat.

Vloeberghs' installatie *IE* (2017-2018) bestaat uit een metershoge kamer met muren van fragiel tekenpapier. Als een puzzel klikken alle getekende opvattingen en standpunten er in elkaar. Het resultaat is geen helder beeld maar een gelaagde realiteit van ideeën, in een poging om een grotere waarheid te ontdekken. Zelf neemt de kunstenaar in dit werk het standpunt van de lucht in, een transparant en allesomvattend gegeven. De ademruimte tussen elk van haar ideeën wordt fysiek vertegenwoordigd door blanco bladzijden. Daarnaast presenteert Vloeberghs ook de publicatie *IE*, waarin ze ons meevoert in het hoofd van vier personages die op zoek zijn naar de antwoorden op al hun vragen. We worden uitgenodigd om op een stoel plaats te nemen en op een eindeloos vel wit papier vragen te projecteren zonder dat we er antwoorden op zullen vinden.

Lieselotte Vloeberghs (°1994, Lier, BE) behaalde in 2017 een Master in de Vrije Beeldende Kunsten aan Luca School of Arts in Gent en won daarbij de juryprijs. Ze nam deel aan verschillende groepstentoonstellingen in o.a. Drawing Centre in Diepenheim, Sint-Lukasgalerie in Brussel, Croxhapox in Gent en Netwerk in Aalst.

LIESELOTTE VLOEBERGHS 19

Rayuela: een hinkelspel, Julio Cortázar, p.383, r. 29-31, 2017, potlood op papier

JUSTYNA WIERZCHOWIECKA

20

Museum Studies is een ruimtelijke collage van twee- en driedimensionale voorwerpen uit verschillende contexten die Justyna Wierzchowiecka vond of zelf creëerde. Door in alle vrijheid uiteenlopende attributen te combineren, keert de kunstenaar de status om van originele kunstwerken en dagdagelijkse voorwerpen die erop lijken. Ze selecteert beelden of reproducties ervan, herbedenkt hun betekenis en situeert ze, door ze van hun oorspronkelijke context te ontdoen, in een abstracte omgeving. Zo bouwt ze een spanningsboog op tussen het onschatbare en het waardeloze die, wanneer ze op een scherm worden geprojecteerd, bijna elkaars gelijken worden. Onze digitale toestellen, die bijna met onze handen lijken te zijn vergroeid, functioneren als oververzadigde, hybride musea. Ze stellen visuele informatie on-demand ter beschikking, onwerkelijke beelden die online en offline circuleren en zich vermengen met onze werkelijke beleving van kunstwerken en andere materiële creaties.

Wierzchowiecka verdiept zich in naar zichzelf verwijzende praktijken en documenteert obsessies. Haar recentste werk blikst terug op een van de oudste uitingen hiervan: het Atelier de Moulage (gipsatelier), verbonden aan het Brusselse Museum voor Kunst en Geschiedenis. In het Cinquantenairepark, op een steenworp van het epicentrum van de EU, is dit de plek waar een leger anonieme kunstenaars van elk mogelijk kunstwerk smetteloos witte en intacte kopieën realiseerde, die waanzinnig goed leken op hun origineel. Al na één bezoek, bouwde Wierzchowiecka haar appartement om tot een doe-het-zelf-versie van dit 'copy-paste'-atelier.

Justyna Wierzchowiecka (°1991, Koszalin, PL) behaalde een BA in Visueel Design aan het ÉSAD in Orléans en een MA in de Fotografie aan La Cambre in Brussel in 2016. Ze werd laureaat van *Showoff 2016* tijdens de Cracow Photo Month en was een van de deelnemers aan *Plat(t)form 2017* in Museum Winterthur in Zwitserland. Haar recent werk werd voorgesteld in de solotentoonstelling *More Than Once* bij Komplot in Brussel (2017) en tijdens BIP Liège (2018). (Tekst: Romuald Demidenko)

Detail van de tentoonstelling More Than Once in Komplot, Brussel, 2017

Guy Woueté beperkt zich niet tot één medium. De kunstenaar werkt met sculptuur, schilderkunst, installatie, video en fotografie. Zijn benadering kan worden vergeleken met die van een reporter die de realiteit van alledag registreert, maar met een volledig ander resultaat voor ogen. Woueté's praktijk is gericht op onderwerpen zoals immigratie, globalisatie en de Noord-Zuid-as en brengt een verhaal dat tracht te breken met het gebruikelijke Westerse discours. Zijn werk kan op verschillende manieren worden gelezen maar situeert zich altijd binnen de sociale kritiek.

Het doorlopende project en de installatie *La dernière marche – the last march* ontstond tijdens een kunstenaarslaboratorium in Leipzig in 2017. Woueté onderzocht er het gebruik van marsen en demonstraties vandaag de dag en hoe we de publieke ruimte bezetten om onze gemeenschap van 'anders-zijn' (otherness) opnieuw uit te vinden en ons te uiten over onderwerpen waarover we ons zorgen maken. Hij ontwikkelde onder meer banners en witte vlaggen die werden gedragen door mensen die protesteerden tegen de gentrificatie van hun buurt in Leipzig.

Een gelijkaardige demonstratie vond voor deze tentoonstelling plaats in Gent. De film bij de installatie toont dit moment en bevat ook de soundtrack van een gesprek tussen de kunstenaar en Tom, een activist. De lichtbox werd gemaakt na de "Republican Marches", een reeks protestmarsen die in verschillende steden in Frankrijk werden georganiseerd op 10 en 11 januari 2015 om de slachtoffers van de gewapende aanslagen op Charlie Hebdo en Montrouge en de gijzeling aan de Porte de Vincennes te herdenken.

Guy Woueté (°1980, Douala, CM) werkt in Antwerpen en Douala. Hij studeerde beeldhouwkunst en schilderkunst in Douala en was resident aan de Rijksacademie van Beeldende Kunsten in Amsterdam. Hij studeerde af aan de Universiteit van Parijs 8 in 2014 en aan de Erg School of Arts in Brussel in 2016. Zijn werk werd wereldwijd getoond, onder meer op de Biënnales van Dakar (2018) en Havana (2009), op de Internationale Filmfestivals van Toronto (Images, 2013), Montréal (Film Black, 2012), Rotterdam (2010) en Kampala (2007), tijdens *The Generational: Younger than Jesus* in New Museum in New York (2009) en in talrijke solo- en groepstentoonstellingen.

La dernière marche - the last march, 2017-..., multimedia-installatie (calico vlaggen en banners, pallets, hout, tekeningen en print op papier, stereo geluidssysteem, 32" flatscreen, video, lichtbox, zwarte emmers, ruwe koffie en cacao bonen, steen, zand, megafoons)

**S.M.A.K.
PROGRAMMA
2018**

**Broodthaers-
kabinet**
| 10.03.2018...
| 30.04.2019

**De Vereniging
toont
Mandla Reuter
Neompalta**
| 22.04...
| 13.07.2018

**Zhang Peili
Uplifting**
| 02.06...
| 21.10.2018

**Uit de Collectie
Out of Time**
| 02.06...
| 21.10.2018

**Leo Copers
1969–1974**
| 02.06...
| 02.09.2018

**Nina Canell
Energy Budget**
| 23.06...
| 02.09.2018

**Raoul
De Keyser
oeuvre**
| 22.09.2018...
| 27.01.2019

**HENRY ANDERSEN
ELIAS CAFMEYER
ANAÏS CHABEUR
MAUD GOURDON
JONATHAN PAEPENS
LIEN VAN RANST
LIESELOTTE VLOEBERGHS
JUSTYNA WIERZCHOWIECKA
GUY WOUETÉ**